

Tove Videbæk (KRF):

Kristeligt Folkeparti er enig i, at akutberedskabet kan forbedres, men vi kan ikke tilslutte os beslutningsforslag nr. B 41 om afprivatisering af ambulancetjenesten.

Intentionerne i beslutningsforslag nr. B 42 kan vi derimod bedre støtte. Vi har brug for et bedre og sammenhængende akut behandlingssystem, og vi ser derfor også frem til et godt udvalgsarbejde omkring dette beslutningsforslag, men vi ser bestemt også med interesse frem til resultaterne af det udvalgsarbejde, som regeringens har i gang.

Sundhedsministeren (Carsten Koch):

Flere af ordførerne har været inde på udvalgsarbejdet, som regeringen har sagt at vi vil påbynde. Jeg synes, jeg skylder at måtte sige, at dette udvalgsarbejde selvfølgelig ikke på nogen måde vil være en syltekrukke. Det skal selvfølgelig arbejde hurtigt. Det skal jeg nok sikre.

Men, som det er fremgået af flere af indlægene, er der tale om en ganske kompliceret og stor problemstilling, som kræver mange overvejelser, inddragelse af mange ministerier osv. Derfor vil jeg sige, at jeg ikke kan love, at dette udvalgsarbejde vil blive afsluttet sådan i løbet af indeværende år.

Vi må erkende, at for at det skal være ordentligt og danne grundlag for den kommende lovgivning, er det altså vigtigt, at det bliver grundigt. Men det skal ikke være en syltekrukke, og derfor vil jeg sige, at senest i løbet af 1999 skal det være færdigt. Og jeg vil gerne arbejde på, at det bliver hurtigere, men jeg tror ikke, der er nogen, der kan forestille sig, at et sådant arbejde kan være afsluttet i løbet af bare begyndelsen af 1999, når det er så omfattende en problemstilling, der er tale om.

Anden næstformand (Henning Grove):

Ordføreren for forslagsstillerne til beslutningsforslag nr. B 42 (om etablering af et lovgrundlag for et sammenhængende akut behandlingssystem), fru Yvonne Herløv Andersen.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Som en replik til ministeren vedrørende spørgsmålet om en syltekrukke: Det havde jeg nu heller aldrig tænkt mig, at ministeren kunne finde på. Jeg vil blot sige for at hjælpe ministeren, at jeg tror, der allerede et sted inden for ministerens ressort ligger et materiale, der til forveksling ligner CD's beslutningsforslag, så det kan

ikke være så svært at få tiden til at gå i udvalget, eller rettere sagt: Måske kunne det komme noget før. Men det beslutter ministeren jo selv.

Men jeg vil sige, at vi har gjort det usædvanlige, at vi har sendt forslaget ud til høring hos de berørte parter, som det hedder; vi har sendt det ud til 49, og indtil nu er der kommet 28 svar, hvoraf de 26 er positive. Og da det er de mennesker, der arbejder med det i det daglige, i praksis, som har ansvaret for vores akutte beredskab, skulle det undre mig meget, hvis de forslag, som det udvalg, der skal nedsættes, kommer frem med, ser meget anderledes ud.

Så skal jeg da sige sådan opsamlende, at det overvejende har været positivt. Det er jo ikke mange afvisninger, der er kommet. Der har været nogle misforståelser imellem, det kan jeg godt forstå, for det er kompliceret stof, og når man fremsætter noget, der er rigtig godt gennemarbejdet, så får man som regel altid at vide, at det er alt for detaljeret, og også mange gange, at det er alt for ambitiøst. Jamen har vi da ikke brug for en ambitiøs plan til forbedring af akut-systemet? Det mener jeg nok vi har. Og det baserer jeg ikke bare på den sidste tids debat.

Så kan man jo selvfølgelig også sige, at det er et af den type forslag, som, allerede før det bliver bragt på bordet hernede i salen, er punkteret. Og det er jo lidt ærgerligt for forslagsstillerne, men ikke for regeringen, kan jeg godt forstå. Men det er ærgerligt i den forstand, at det bliver punkteret ved, at der den 10. juni i Politiken står, at alarmcentralerne lægges om.

Og så er det jo sådan, at der vel ikke er nogen, der har noget imod, at Amtsrådsforeningen bevæger sig, for det tager jo sin tid med det tilløb, den har. Men i hvert fald går man så ind og snakker om det. Men man snakker jo om det i en lukket forsamling, så det, vi står her og venter på – for det er ofte sådan, at det ikke er altid, man får det, man ønsker sig, men ofte får man jo det, man har brug for, og det må vi da i sandhed håbe at vi gør – ved vi rent faktisk ikke noget om.

Så til de ordførere, der har sagt: Lad os nu vente, lad os nu vente og se, hvad der kommer, vil jeg sige, at det er altså en blankocheck. Det vil det altid være. Men jeg kan godt forstå, at man gør det.

Men alligevel – samlet set må man sige, at man jo altså på nuværende tidspunkt erkender, at der må ske noget på området. Og dette noget skulle så finde sted i år 2000 – better late than